

Recomane tenebres

Vicent Andrés Estellés

Ègloga III

Nemorós

Et rebia com l'aigua de la sénia,
em pujaves com l'aigua de la sénia
al crepuscle, Bel·lisa, a l'ascensor,
des del subsòl a l'àtic, del carrer.
Em rentava les mans, els ulls, la vida,
quan sorties tendríssima i esvelta;
em rentava mirant-te solament...
Nedava com un peix inversemblant
en la teua tendresa vegetal.
Recorde la sanefa de la teua
camisa tremolant com una escuma
contra la roca bruna del genoll.
La sanefa sabia fer-se un càntic
sortint, alegre, per damunt dels pits.
M'allargaves la mà i semblava un istme
unint-me a un continent insospitat.
Dos i dos eren dotze. Te'n recordes?
Uns llarguíssims ocells creuaven l'aire,
entrant i eixint per les pupil·les sense rostre, aquelles.
Ara tot és distint. Dos i dos, quatre.
Una corbata em resta solament
d'aquells crepuscles que recorde tant.
Dels crepuscles m'he fet una corbata
que em creua el pit com altre ocell llarguíssim.
Tendra corbata a ratlles verdes, grogues,
retall d'aquelles èglogues, Bel·lisa.
Tinc desigs de posar un telegrama,
un telegrama sense cap adreça,
que diga solament: «Bel·lisa, corre!»
Llança't per la finestra, pel balcó,
des del tramvia en marxa, des del pont.
Corre, Bel·lisa. El món va a la catàstrofe:
els dies tenen vint-i-quatre hores,
les persones són altes o són baixes,
si obris l'aixeta corre l'aigua, si
sumes sis i catorze surt un vint...

El món va a la catàstrofe, Bel·lisa,

si no véns promptament, si no vinguesses.
Oh, no em deixes que muira d'una angina
de pit, d'un refredat, d'una recepta.
Oh, no em deixes que muira per açò
o allò, per tal, per qual, lògicament.
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa.
S'obrin els sexes com si fossen ostres
per la perla de la virginitat.
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa.
Dits bruts de nicotina de tabac
ros, separen les cuixes de Friné.

El món va a la catàstrofe, Bel·lisa.
«A mi em sembla que és verge, aquesta noia.
Vostè què hi diu, doctor?», pregunta el nuvi.
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa.
«Home, la veritat... Jo crec, en canvi...
Més val que ho deixe estar.» «Com vostè diga.»
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa!

Tinc por aquesta tarda —en el despatx
d'aquelles tardes nostres, d'aquells dies.
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa.
Em posaré al telèfon, marcaré
un número arreu: «Vine, Bel·lisa!»
Plore, Bel·lisa, entre l'Haber i el Debe.
Plore, Bel·lisa, en l'àtic que tu saps.
El món va a la catàstrofe, Bel·lisa!

Vine!